

HALINA PAWLOWSKA

ULOVILA JSEM HO V BUŠI

motto

motto

HALINA PAWLOWSKA

ULOVILA JSEM HO V BUŠI

Praha 2014

Všechny postavy, situace a místa jsem si vymyslela.
Ale mé pocity jsou naprosto autentické...

© Halina Pawlowská, 2014
Illustrations © Erika Bornová, 2014

ISBN 978-80-267-0276-4

Ulovila jsem ho v buši aneb Promiň, Bridget

Prolog

Tak jo. Konečně můžu napsat, co se tehdy doopravdy stalo.

Byl to divný čas. Potkala jsem totiž svého muže. Ještě jsem s ním nebyla tak třesnutě dlouho, jak se nakonec ukázalo. Potkala jsem ho, když šel v noci se svou první láskou po Václaváku. Šla jsem totiž taky po Václaváku. Šla jsem s partou kamarádů, s kterou jsem se přemísťovala z jedné hospody do druhé. Můj muž šel s Dáňou. S holkou, která si ho chtěla vzít a které jsem ho vyrvala z pazourů. Dáňa se ovšem nevzdala, nevadilo jí, že jsem mému muži porodila chlapečka, nevadilo jí ani, že jsme byli docela šťastní. A protože můj muž byl jenom muž a protože mu lichotilo, že je u ženy schopen vzbudit neutuchající vášeň, která plane, i když ji nesytí, tak... tak šel prostě s Dáňou o půlnoci po Václaváku. Nelíbili se, ani se nedrželi za ruce,

ale stejně se právě tehle moment stal startovací čarou na nejdobrodružnější trati mého života.

1.

Nabídka

Počet sportovních schopností: 0, počet znalostí o horách: 0, počet manželů: 1 (úplně stačí), počet dětí: 1 (úplně stačí), počet milenců: 0 (a tak je to přece správné!)

Nikdy jsem nepocítila sportovní ctižádost. A sportovní organizátoři byli pro mě ještě nepochopitelnější než samotní sportovci. Právě tihle nepochopitelní lidé ale vymysleli projekt, který mě nadchl. Chtěli totiž, abych psala články, reportáže, knížky a scénáře o tom, jak horolezečtí profesionálové i amatéři zdolávají nejvyšší hory všech světadílů. Tu nabídku jsem získala jen kvůli Pájovi. Pája byl šéf filmové společnosti, a když jsem řekla, že jsem se mu líbila, tak to nebylo přesné. Páju jsem fascinovala. Byl užaslý, že říkám vtipné věci, že mám zvláštní rodinnou historii a že mám obrovská prsa. Na Pájovi mi připadal nejzajímavější právě jeho obdiv ke mně. Mé sebevědomí syčelo rozkoší a zvět-

šovalo se každým Pájovým pohledem. Byla jsem ale vdaná, a tak jsem se vůbec milostně neangažovala, chovala jsem se spíš jako lenivá pávice, která jen úkosem sleduje rozrušeného páva, jak před ní natřásá svá barevná peříčka.

Pája měl ve skutečnosti k pávovi dost daleko. Byl malý, měl brýle a hrbil se. Neměl moc pěkné dětství, protože (jak řekl Michael Douglas v nějakém thrilleru) bylo krátké. Máma Páji brzo po jeho narození onemocněla, pak se zamilovala do australského malíře, pak se odmilovala a pak umřela.

Pája mne trochu dojímал a trochu jsem se ho bála. Jeho postoje neměly jasné mantinely. Pája nepochopil, že dobro je dobro a zlo je zlo. Pája měl tendence se dobru vysmívat a zlo vydávat za chytrost. Ale nechci psát o Pájovi. Zmiňuji se o něm jen proto, že jsem ho měla ráda. A to proto, že mu nevadilo, že mám velký zadek a kulatá stehna. A vlastně o Pájovi mluvit musím, protože kdyby nebylo Páji, tak by se vůbec nic neodehrálo.

2.

První pohled

Počet hodin strávených úvahami, co si vzít na sebe do Afriky: 48, počet zbytečných věcí, které jsem si sbalila do Afriky: 8, počet věcí, které mi v Africe chyběly: 18, počet vodek v letadle: 8 a ty další si nepamatuju

Byl prosinec. Za hodinu a půl mělo odstartovat letadlo do Amsterdamu, kde jsme se měli nalodit na palubu Air France a odfrčēt až k rovníku. Jako první horu si totiž horolezci vybrali Kilimandžáro. A naším cílem byla proto Tanzanie.

Bože, jak já se bojím létat! Tehdy jsem se taky strašně bála. Tak moc, že jsem si musela jít dát do baru vodu. Anebo radši dvě, nebo tři. Čtyři jsme si s Pájou dali, než jsme zjistili, že naše letadlo do Amsterdamu je fuč. Jo, málokomu se to podaří, ale mně ano. Dokázala jsem prošvihnout letadlo, a přitom jsem byla rozhodnutá zažít něco nebezpečně vzrušujícího. Zburcovala jsem všechny letištní personál, takže se nám nakonec podařilo odletět do Bruselu a pak to vzít autem do Holandska. Vydala jsem ob-

rovské množství energie, ale nakonec jsme se jako poslední cestující nalodili v Amsterdamu do airbusu směr Dáresalám.

Samozřejmě že má starost, co budu mít na rovníku na sobě, byla mnohem větší, než jestli zvládnou napsat o Africe knihu a scénář. Nechala jsem si ušít hedvábné šaty na ramínka, které měly bílý podklad a červeno-žluto-modře impozantní fleky. Měla jsem v úmyslu na flekaté šaty nosit červenou košili s rukávy po loket a s délkou pod kolena, která by milosrdně zahalila mé širokorozchodné oblíny.

Když letušky po čtrnácti hodinách letu otevřely v letadle dveře, dýchl na mě horký vítr. Mé hedvábné šaty se vzduly. Zahalily mi hlavu, takže jsem v okamžiku byla jak neforemný balík, jako stan, jako bourec morušový... Jednoduše řečeno: dřív než jsem se já mohla podívat na africký kontinent, tak se africký kontinent podíval na mě! Konkrétně na má nahá, tlustá, bílá stehna a na mé spodní kalhotky, jejichž výběr určilo jediné kritérium: hodně pohodlné na dlouhou cestu...

3.

Netopýři

Počet komářích štípnutí: 1, počet milenců: 1 (stalo se, ale je to neodpustitelně nemorálně nechutné), počet hodin strávených vzpomínkami na domov: 0 (nesmí se to nikdo dozvědět)

Ještě než začnu vypravovat, jak jsme jeli horou krajinou, kde kolem silnice chodí krásné štíhlé Masajky s velkými vědry na svých nádherných hlavách, tak vám řeknu, jak to vypadalo, když jsme přijeli do hlavního města Tanzanie. Vlhkost vzduchu tam byla obrovská. Šaty se mi lepily na kůži a vzpomněla jsem si, jak můj táta, který vždycky očekával nějakou katastrofu, říkal, že máme mít vždycky u sebe lahev s pitnou vodou. Mě a Páju ubytovali na českém obchodním zastupitelství. Zamkli jsme se v bytě, kde hučela klimatizace jak starý autobus, když jede do kopce, a já Páju vyštvala pro minerálku. Nechtěl jít, ale měla jsem tolik fundovaných argumentů, že se nakonec vzdal. Odešel v pět hodin dvacet minut odpoledne. Bylo půl sedmé, když ještě nebyl zpátky. Začala jsem panikařit. Mobil jsem neměla, žádný signál

se tam stejně nedal chytit, a šílela jsem při představě, jak Pája upadl do zajetí lidožroutů, kterým učarovalo jeho bílé, masité tělo. Jak jsem tak panikařila, tak mne napadlo, že Pájovi půjdu naproti.

Otevřela jsem dveře bytu, když mi došlo, že nemám klíče. Jenže právě v tu chvíli domem prolétl poryv vichru a dveře se mi zabouchly před nosem. Stála jsem na chodbě, v domě se zdmi, v kterých byly dvacetimetrové díry, aby dům mohl dýchat a bylo v něm světlo a aby do něj mohl v hejnech létat hmyz. Nejenže je v Dáresalámu devadesátiprocentní vlhkost vzduchu, ale létá tam taky devadesát procent malarických komárů. Bzučeli kolem mě, jako by se domlouvali na hromadném útoku. Má hrůza byla tak velká, že jsem po vzoru kudrnatého Doylea ze starého seriálu *Profesionálové* na první pokus vykopla dveře.

Pája přišel pak za chvíli. Zdržel se proto, že v šest hodin obloha nad Dáresalámem ztmavla. Miliony netopýrů se shromáždily nad městem a zamířily k nějakému neznámému cíli. Pája pozoroval nebe a na mou existenci docela zapomněl.

Nenaštvalo mne to. Dojalo mne to. Zasněný Pája mi náhle připadal tak mužný! Stulila jsem se mu do náruče a chvíli jsem si nalhávala, že možná právě Pája je v mé manželské kri-

zi východiskem, a že vážně asi nezbyde, než abych ho představila dětem a začala s ním budovat zbrusu nové rodinné hnízdo.

4.

Úplně malí žraloci

Velikost Pájových pih na zádech: obrovská, velikost tanzanijských žraloků: malá (ale při vyprávění lze zvětšit), velikost mé podprsenky: 80G

V tanzanijském Dáresalámu jsme se potkali s pánem z obchodního zastupitelství. Byl to nenápadný muž, který proplul bez problémů socialismem a teď se moc bál, aby mu kapitalismus nezhatil jeho ekonomické vyhlídky. Ten pán měl dceru, která v Africe vyrostla. Mluvila perfektně anglicky i francouzsky a příjemné na ní bylo, že si na rozdíl od svého otce ani na moment nedělala hlavu, jestli má před námi skrývat, že se má s rodiči v Tanzanii báječně. A měla se tam fakt moc dobře. Jediným opravdovým problémem pana obchodního totiž bylo, aby měli na zastupitelství hodně lahví českého piva a aby měli každý den k dispozici řidiče, který by je odvezl k moři. Moře v Dáresalámu mělo přes 30 stupňů a pláže byly

široké a zlaté se spoustou kokosových palm, z kterých padaly kokosy stejně jako u nás shnilá jablka.

Do vody jsem šla opatrně, bylo mi divné, jak byla voda stejně teplá jako vzduch, takže mne ani na chvíli neochladila. Dno bylo mělké, šla jsem daleko a pořád dál, až jsem si všimla, že ta česko-africká holka pana obchodáka na mě prudce gestikuluje. „Vrať se, vrať!“

A tak jsem se vrátila. A ta holka mne donutila, abych se sehnula a koukla do vody. Viděla jsem tam asi třiceticentimetrové hbité tělíčko.

„To jsou žraloci,“ řekla holka. „Jsou malí, ale mají hodně ostré zuby. A když jsi v hloubce a vrhne se jich na tebe víc najednou, tak to končí blbě. Tak jednou týdně tady v moři zmizí nějaké dítě.“

Tehdy – já blázen bláznivá – jsem si myslela, že to, že jsem unikla žraločími zubům, je něco fantasticky vzrušujícího. Že jsem právě prožila dobrodružství na hranici života a smrti a že o tom budu všude vyprávět. A psát. Pcha! Žraloci! Kam se hrabou na situace, do kterých jsem se řítila v rozhrkaném letadle afrických aerolinek, které mi zajistily cestu z Dáresalámu do Arushy.

A právě až tam začal příběh, který měl až moc dlouho otevřený konec.

5.

Cheryll na svém místě

Počet mých pohledů na Františka: 112 (ale možná víc), počet pohledů Františka na mě: 0

Konečně (tuhle pasáž jsem už mnohokrát vyprávěla, protože je to fakt vtipná historika) jsem se ocitla na letištní ploše v městě Arusha. Všude kolem se tyčily zelené pahorky a byla jsem ve výšce 1 200 metrů nad mořem. To byl zřejmě důvod, proč se mi hned na letišti spustila krev z nosu. Šla jsem na záchod. V kabině nebyl toaletní papír, jen nějaká zhmožděná krabice od bot, kterou jsem roztrhala na cáry, ty jsem srolovala do rour a ty jsem si strčila do nosu. Vypadala jsem jak obyvatelka amazonského pralesa při rituálním tanci.

A pak, bojujíc s větrem, který mi rval mé hedvábné mundúry z těla a snažil se mne odhalit jak snad žádný muž, jsem s partou zarostlých horolezců a s Pájou, který si nasadil pochybný safari klobouček, krůčky gejši doklopýtala k džípu, kde seděl... Ach ano! Ano! Chtěla bych napsat, že tam seděl ON – mého srdce šampion (s mými pubertálními

kamarádkami jsem zpívala: ON – mého srdce žampion a někdy dokonce: ON – mého srdce choroš), ale nenapíšu to.

Prozradím pouze, že jsem uviděla Františka. Že se na mě vůbec nepodíval, jen řekl: „Já jsem Fanda.“ Stačilo to. Jako by mne pohltit vír, který se tak rychle točil, že bylo naprosto jasné, že mne buď brzo stáhne ke dnu, nebo mne vyprskne někam tak závratně, že se ocitnu v úplně jiné dimenzi.

6.

Sem se mi dívej!

Počet bílých mužů v domě: 12, počet bílých žen: 1, počet domorodců: 1 (Cheryll je o dvacet kilo mladší než já)

Fanda se na mě ani nepodíval celou cestu džípem k němu domů. Bydlel v malém přízemním domku s dvěma ložnicemi a zastřešenou verandou. Páju a horolezce Fanda ubytoval v jedné ložnici. Druhou ložnici nabídl mně. Sám si lehl na verandu. Po cestě jsme byli dost vyřízení. Všichni si dali jen pár skleniček vína, které jsme koupili cestou z letiště v divném hangáru s vlnitým plechem, a pak se už z pokoje horolezců ozvalo chrá-

pání. Zdálo se mi, že Pája usnul jako první. Já spát nemohla. Bylo mi horko. Byla jsem rozrušená. Pečlivě jsem upravovala moskytiéru nad svou postelí tak, aby v ní nebyla ani kulinka. A když byly asi tak dvě v noci, tak do pokoje vešel Fanda a řekl: „Máš u sebe v posteli kousek místa?“ Fakt se mi to zdálo moc hrrr! Drzé! Nemožné!

„Ano, ano, mám tu místo,“ řekla jsem horlivě. A tiše, jako temný stín, ke mně do postele hupsla Cheryl. Cheryl byla dívka s obrovskými očima z kmene Sukumů. Byla lesklá a tmavá jako hodně upražený buršský oříšek. Lehla si tiše vedle mě, usmála se na mě, že bělostí svých zubů rozsvítla tmu, dala si ruku za hlavu, jako to dělají děti, a spala. „To je moje hospodyně,“ řekl František. „A to je její pokoj.“

Nemohla jsem se ani pohnout. Netušená xenofobie mne úplně ochromila. Dýchala jsem opatrně ústy, ale i tak jsem cítila neznámou, pižmovou vůni. Říkala jsem si: „Přece nejsi rasistka!“

Ale byla jsem. Vadilo mi víc, že vedle mne spí mladá černoška, než kdyby ke mně přilehl neznámý bílý chlap. I když... Fanda mi nepřipadal neznámý. Jako bych ho znala věky. Ostatně jeho rodný dům stál jen deset kilometrů od městečka, kde jsem trávila dětství a kam jsem pravidelně jezdila každé léto

už třicet let. Bylo to tak divné! František mi byl prostě blízký na první pohled. Měla jsem pocit, že bych mu klidně mohla říct: „Pamatuješ se, jak jsme spolu byli...“, i když si logicky nemohl pamatovat nic, protože až do okamžiku, kdy jsme se uviděli na letišti pod Kilimandžárem, jsme spolu nikde nikdy nebyli.

Až mnohem později jsem Fandovi řekla, jaké jsem měla pocity. A Fanda se jen smál a řekl mi, že on taky. Tehdy mě to ale vůbec nenapadlo. František si mě totiž vůbec nevšímal. Dokonce ráno, když jsem se ho zeptala, zda má něco k pití, koukal tak zhruba na úroveň mé brady. Ani níž, ani výš. Možná že právě tehdy u snídani, kdy jsem sama snědla celé mango, jsem si vymyslela, že František je ze mě celý pryč. Že už dlouho neviděl žádnou bělošku odpovídajícího věku a že se ke mně tak divně chová jen proto, že je rozrušený a vzrušený, jak moc se mu líbím!

Nebyla jsem v pubertě. Bylo mi čtyřicet! Ale já si vážně myslela, že František je plachý hošík, který skrývá své milostné touhy.

No... tak to teda nebylo. Ve skutečnosti prostě František dostal peníze od organizátorů akce Pět hor – pět kontinentů a měl za úkol se o nás v Tanzanii starat. Měl zajistit horolezcům výstup na Kilimandžáro a mně a kameramanu a režiséru Pájovi ukázat zajímavosti, které by stálo za to natočit.

7.

Na dobrou noc

Počet hodin strávených hovorem s Františkem: 86, počet hodin strávených psaním reportáže: půl hodiny (ještě jsem přece nic nezažila!), počet hodin strávených v milostných hrátkách s Pájou: 0 (Einmal ist keinmal!)

Afrika zahltila všechny mé smysly, oči, uši, hmat, čich i chuť. Afrika mi zatemnila mozek a okupovala mi srdce. Stručně řečeno – byla jsem z Afriky úplně hotová. Strach, který jsem měla z exotického kontinentu, ustupoval ne každým dnem nebo hodinou, ale už každý můj pohled na africké kopce, každé zašustění akácií a každý poryv zvláště kořeněné vůně měnil mou hrůzu v extatické nadšení. Po třech dnech v Arushe jsem byla jako opilá. Taky jsme tam doopravdy dost pili. Z profylaktických důvodů jsem ráno popíjela whisky, každé odpoledne jsem pila whisky, abych odpuzovala hmyz, a každý večer jsme příchod noci oslavovali pochopitelně whisky.

Horolezci, filmaři i Pája, který v kloboučku vypadal jak dědeček hříbeček, usnuli vždy-

cky kolem deváté. Já byla vzhůru. František byl taky vzhůru. A tak jsme si povídali. Hlavně o Podkrkonoší, o lesích, o houbách, o dětství, o pubertě, o prvním polibku a o prvním zoufalství z toho, že ten, koho máme rádi, nás nechce.

Povídala jsem si s Františkem jako kdysi s mým mužem, když jsme se dávali dohromady. Šeptali jsme a smáli se spiklenecky, abychom nikoho nevzbudili, a František najednou vždycky náš hovor uřal a řekl:

„Tak dobrou“ a zmizel někam do tmy. Já si opatrně lehla vedle Cheryll, vnímala zvláštní pachy černého kontinentu a byla jsem na sebe moc pyšná, jak dokážu být daleko od domova, jak jsem na rovníku a jak mi to připadá stejně samozřejmé, jako když jdu po nábřeží kolem Národního divadla.

8.

Dáma v nesnázích

Počet šokovaných opic: 24, počet rozrušených buvolů: 6, počet zlomených končetin: 1 (levý kotník)

Uběhly teprve čtyři dny, ale měla jsem pocit, že v Africe jsem už nesmírně dlouho. Fratišek se v Africe živil jako profesionální

lovec. To znamená, že doprovázel na lovy bohaté bělochy a zařizoval jim veškerý komfort, aby se cítili jako kdysi Hemingway. Taky měl František pár zakázek od evropských zoologických zahrad. Zařizoval odchyty a transport. Kšefty mu dohazovala paní Ingrid. František mi jednou v noci řekl, že je veliká a sádelnatá, a tak mě trochu zamrzelo, že když se ochladilo, že řekl, že Ingrid má ve skříni košili, která by mi jistě byla. No... byla mi!

Na rovníku jsou dny horké a noci chladné. Už za rozbřesku jsme se s Františkem vydali do divoké buše, kde měli František s africkým společníkem postavené ohrady, kam sváželi odchytaná zvířata určená pro Evropu. Byla jsem nadšená z cesty džípem hrbolatou krajinou. Fascinoval mne pohled na obzor. Byl široký jako obrovská mělká mísa plná rozpraskané africké země. Najednou to v autě škytlo a zůstali jsme stát.

„Pařez,“ řekl František a všichni muži, překvapivě i Pája, zanořili své hlavy pod automobil. Mně dal František do ruky pušku a řekl: „A ty hlídej!“

Třásla se mi ruka s tou puškou. Rozhlížela jsem se jak ostříž, ale nevěděla jsem, jak hlídat a před kým. Špatně vidím, ale zdálo se mi, že v dálce se míhají ocasy levhartů. Najednou se vedle mě pohnul horký vzduch,

něco čpavého mne bouchlo do chřípí. Vedle mne – jak němá socha – se tyčil vysoký Masaj. Měl dlouhé nohy i ruce, oranžovou bederní roušku a bíle pomalovaný obličej. Nedíval se na mě, jeho oči směřovaly kupředu, hrudník se mu prudce zdvíhal.

„Fratišku,vedle mě stojí Masaj! Co mám dělat?“

„Zastřel ho!“ řekl František.

Nejstrašnější na celé téhle situaci bylo – ne, nebojte se, nezastřelila jsem Masaje – ale nejhroznější bylo, že jsem o tom na okamžik zauvažovala. Přiznala jsem si později své pocity a došlo mi, že člověk je ve vypjatých a neznámých situacích opravdu schopen všeho. Aspoň já jo, i když... jak už jsem řekla, nezastřelila jsem ho!

Masaj stejně rychle, jak přišel, zase zmizel. Auto dali muži do pořádku a jeli jsme dál. V ohradách měl František odchycené buvoly a žirafy, v klecích paviány, v bazénku asi stovku vodních želv a za pletivem nervózně pobíhalo nejmíň padesát pštrosů. Filmaři filmovali a fotili, Pája jako vždy všechny kritizoval, v kloboučku připomínal guvernéra z dob provincií a mně se chtělo čurat. No jo, jenže kam má žena v jasně červené košili na flekatých hedvábných šatech jít čurat v divoké buši, kde je tráva kolem vysoká maximálně 30 centimetrů a kde se

teprve daleko za obzorem tyčí hubený strom?

Přikrčila jsem se za ohradou s buvolu. Už jsem byla skoro v podřepu, když se mezi plačkami zablýsklo blyštivé buvolí oko.

„Buvol je nejnebezpečnější zvíře v Africe!“ vzpomněla jsem si na slova svého otce a zděšeně jsem se vztyčila. Běžela jsem k opicím. V cestě mi stála půlmetrová zídka. Spěchala jsem hodně. Zbrkle jsem vyskočila na zídku, ale váha mého zadku mne táhla zpátky, váha mých prsou mne táhla vpřed. Výsledkem bylo, že jsem se zhroutila na zem, bradu opřenou o zeď a nohu zkroucenou pod sebou. Opice se držely za pletivo klece a fascinovaně mě pozorovaly.

„Proč se válíš v těch opičích lejnech?“ zařval Pája. „Ty jsi ale prase!“

Tím si Pája zpečetil svůj osud. Nemohu přece milovat muže, který dámu v nesnážích nazývá prasetem!

František měl silné, teplé, strašlivě mužné ruce. Plné oděrek a mozolů, ale s čistými nehty, jako kdyby byl zubař... Jo! Zapomněla jsem vlastně říci jednu důležitou věc. I když... asi nebyla tak důležitá, když jsem na ni zapomněla. František měl zlatý zub. Jo, jo. Měl zlatou jedničku, a když se usmíval, tak házel prasátka na celou Afriku. Ani náhodou mne nenapadlo, že bych někdy ve svém ži-

votě mohla mít společného cokoliv s mužem se zlatými zuby. Ale jo. Měla jsem s Františkem společné nejen podkrkonošské zájmy, vzpomínky na dětství a lásky, ale taky jsme měli společnou touhu se vzájemně ochránit.

František mne opatrně posadil na zídku, prohmatal mi kotník a trochu se ušklíbl: „Asi to bude jenom výron.“

Mezi horolezci byl lékař. „Nemyslím si,“ řekl úsečně a odmítal mít s mým kotníkem něco společného. Byl v Africe proto, aby ošetřoval horolezce při zdolávání hory, a ne proto, aby ošetřoval bláznivou ženskou u opic.

Z farmy uprostřed buše jsme odjížděli v několika autech. Já jsem jela sama s Františkem. Noha mě bolela. Představovala jsem si, jak má přelomená holenní kost přeřezává okolní svaly a šlachy. Když František najel na drn, zakřičela jsem bolestí. František sykl. Zas jsem zakřičela. František vzdychl. A pak, když auto muselo překonat zvlášť kamenitý povrch, mě František chytil za ruku a mlčeli jsme až domů.

Domek, který si František pronajal, měl dvorek, kde se povalovali Františkoví psi. Měl čtyři. Když jsme se vrátili, dva psi nezvedli hlavy.

„Aha, mamba!“ řekl František.

Připadalo mi hrozné, že se k nám (už jsem

si tak nějak myslela, že mi Františkův africký dům trochu patří) na dvůr může připlížit jeden z nejjedovatějších hadů, ale ještě hroznější byl Františkův návrh, že jestli mě noha bude opravdu hodně bolet, tak mne posadí do helikoptéry a nechá mne odvézt do Nairobi, kde mě vezmou do nemocnice, kde si nechám nohu operovat, a pak odletím do Prahy. Když mi František ozřejmil mé možnosti, silou vůle jsem se rozhodla, že mám jen výron, a nechala jsem si na kotník naplácat rozstrouhanou syrovou bramboru, která mi z něj měla vytáhnout horkost.

Večer jsem se potřebovala osprchovat. Pája mi chtěl pomoci. Měl ale vztek, že jsem se zranila, doslova řekl, že jsem všem zkažila výlet, a byl hodně netrpělivý. Při každém jeho prudším pohybu jsem zasténala. František to nemohl poslouchat. Vrazil do koupelny. Zvedl mě jak peříčko a posadil mě na dno vany. Sprchovala jsem se. Voda byla kalná a buď strašně horká, nebo strašně studená, a když jsem se ji snažila zregulovat, tak mě něco praštilo a ruka mě brněla od prstů až ke klíční kosti. Nemohla jsem si srovnat v hlavě, co se to děje. Zase jsem sáhla na kohoutek. A zas rána a brněla mi nejen ruka, ale celé tělo.

„Pájo!“ volala jsem tenkým hlasem. „Asi tady probíjí proud.“

Pája se hlasitě zasmál. „Blbost!“

A pak mi docela obratně pomohl z vany, přihlížel, jak mi František nohu obratně ob-
vazuje, a... usnul.

František do mě lil whisky víc než jiný den, a když jsem usnula na gauči, přikryl mě svo-
jí bundou.

9.

Svíčková

**Počet žen tlustých jako já: 0, počet ulovených ga-
zel: 1 (aneb: Děvenky s nožkou gazelí, nelezte
boubelkám do zelí!)**

Nedávno jsem vedla polemiku s jednou ka-
marádkou, která tvrdila, že se neustále sha-
zuju a že všem vykládám, jak jsem kde
upadla a co jsem spletla, a že se tak sta-
vím do nemožného světla, kdy si každý musí
myslet, jak jsem šíleně nešikovná a jak nic
nedokážu. A kamarádka mi řekla, že jsem
na omylu, když si myslím, že nešiky jsou po-
milováníhodné, že to není vůbec pravda,
protože jen holky skvělé po všech stránkách
jsou naprosto „in“.

No tak nejsem „in“ a nikdy jsem nebyla!
Ale rozhodně jsem si o sobě navzdory všem